

1931 DECEMBER

ERDÉSZETI LAPOK

LXX. ÉVF.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

KÖZLÖNYE

12. FÜZET

KIADJA: AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Felelős szerkesztő
BIRÓ ZOLTÁN

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díj 1931. évre 24 P, erdészeti altiszteknek 12 P.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagjárulékok fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapesten, Lipótváros, Alkotmány-utca 6. sz. II. emelet.

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közölhetnek.

(Telefon: 237—22.)

Kérelem

a tagdíjak és előfizetési díjak beküldésére

Tisztelettel felkérjük az Országos Erdészeti Egyesület t. alapító- és rendes tagjait, valamint az Erdészeti Lapok t. előfizetőit is, hogy az egyesületi és a lappal kapcsolatos kiadások fedezhetése céljából az 1932. évre esedékes tag-, illetőleg előfizetési díjakat, valamint a hátralékos tagdíjakat a jelen számhoz csatolt postatakarékpénztári csekklap felhasználásával (23.602) mielőbb beküldeni szíveskedjenek.

Tagjaink a lapot tagilletményként kapják, a lapért külön előfizetési díjat nem fizetnek.

Az Erdészeti Lapok előfizetési díja a nemtagoknak egész évre 24 pengő, erdészeti altiszteknek 12 pengő.

Budapest, 1931. évi december hó.

Titkári hivatal.

MEGHÍVÓ

Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1931. évi december hó 19-én délelőtt 11 órakor az egyesület székházában tartandó

RENDES KÖZGYŰLÉSÉRE

TARGYSOROZAT:

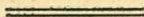
1. Elnöki megnyitó.
2. Ügyvezető jelentése.
3. Az 1930. évi zárszámadás és 1932. évi költségvetés.
4. 17 megüresedett választmányi tagsági hely betöltése. És pedig 15 (4 évre) lelépés, 1 (3 évre) lemondás és 1 (2 évre) elhalálozás folytán kerül betöltésre. (A választmányból kilépnek, de újra választhatók: Andrássy Sándor gróf, Beyer Jenő, Esterházy Pál herceg, Huszár Tibor, Karsai Károly, Keglevich Gyula gróf, Kovács Gábor, id. Mailáth József gróf, Osztroluczky Géza, Osztroluczky Miklós, Papp-Szász Tamás, Pallavicini A. Károly örgróf, Rimler Pál, Takách Zsigmond, Ajtay Sándor dr.)
5. Javaslat a jövőévi közgyűlés helyének és tárgysorozatának megállapítására.
6. Esetleges indítványok.

Budapest, 1931. évi november hó 12-én.

Az elnökség megbízásából:

Bíró Zoltán s. k., ügyvezető.

Az alapszabályok értelmében csak azokat az indítványokat lehet tárgyalni, amelyek legalább 8 nappal a közgyűlés előtt futottak be az egyesület elnökségéhez.

MEGHÍVÓ

az Országos Erdészeti Egyesület székházában 1931. évi december hó 19-én délelőtt 10 órakor tartandó

igazgatóválasztmányi ülésre

TÁRGYSOROZAT:

1. Elnöki megnyitó.
 2. Ügyvezető jelentése.
 3. Az 1930. évi zárszámadás és 1932. évi költségvetés tárgyalása.
 4. Esetleges indítványok.
- Budapest, 1931 december hó 5-én.

Az elnökség megbízásából:

Bíró Zoltán s. k., ügyvezető.

Krónika

A Földművelésügyi Minisztérium rendelete az Egyesült Fabehozatali Rt. működése és annak ellenőrzése tárgyában.

Értesítem a t. Elnökséget, hogy Csehszlovákiából a vámkon-
tingens keretében behozható tűzifának forgalombahozatalával a
m. kir. kereskedelemügyi miniszter úrral egyetértőleg az Egye-
sült Fabehozatali Részvénytársaságot bízom meg azzal a kikö-
téssel, hogy a részvénytársaság

1. a behozott tűzifából semmit sem szállíthat a Dunántúlra,
sem a Budapesttől Sátoraljaújhelyig húzódó vasúti vontaltól
északra eső területekre, sem a vasúti vonal mentén fekvő hely-
ségekbe; a budapesti piacon egyelőre legfeljebb 8000 vagon-
t helyezhet el;

2. a részvénytársaság a behozott famennyiséget kizárólag
a behozatallal eddig is foglalkozó fakereskedő cégek útján hoz-
hatja forgalomba, mégpedig oly módon, hogy azok eddigi beho-
zatali forgalmuk arányában látandók el tűzifával;

3. azt az árat, amelyen a behozott tűzifa a kereskedelem-

nek átvadható, az alábbiak szerint szervezendő bizottság állapítja meg;

4. a fenti 1—3. alatt felsorolt kötelezettségek betartása tekintetében egy bizottság ellenőrzésének kell a részvénytársaságnak magát alávetnie, amely bizottság a vezetésem alatt álló minisztérium és a kereskedelmi m. kir. minisztérium kiküldöttéből az Országos Erdészeti Egyesület, a Magyar Fatermelők, Fa-kereskedők és Faiparosok Országos Egyesülete és a Budapesti Gőzfavágók Egyesülete egy-egy kiküldöttéből fog megalakíttatni; ezeken kívül a bizottság számára egy elnök fog kijelöltetni.

A bizottság tagjai vagy elnöke a r.-t. részéről semmiféle díjazásban, tiszteletdíjban, jelenlétidőben, vagy hasonló anyagi szolgáltatásban sem közvetlenül, sem közvetve nem részesíthetők.

A bizottság ügyrendjét és határozatai meghozatalának módját maga állapítja meg és a hozzáutalt kérdésekben végérvényesen dönt.

5. A 4. pont alatt említett ellenőrzésen kívül a bizottság rendelkezésének alá kell magát vetnie a részvénytársaságnak az importálandó tűzifamennyiség irányítása és elosztása tekintetében is. A fa rendeltetési helye és a kereskedők között való szétosztása tekintetében a részvénytársaságnak a bizottság előzetes hozzájárulását kell kikérnie.

Felkérem a t. Elnökséget, hogy a bizottság megalakíthatása végett kiküldöttjének nevét és pontos címét velem sürgősen közölni szíveskedjék.

Budapest, 1931. évi november hó 24-én.

A miniszter rendeletéből: *Papp s. k.*, miniszteri tanácsos.

Úgy látszik, végre eloszlottak azok a nehézségek, amelyek a kérdéses vállalkozás munkájának megkezdését gátolták.

Örömmel üdvözljük a miniszteri rendelet kikötéseit, mert legelső sorban annak az alapelvünknek az érvényesülését látjuk benne, hogy *ahol a szükségleteket magyar fával el lehet látni, ott a külföldi fának keresnivalója nincs.*

Jól tudjuk, hogy terhes és felelősségteljes a hivatás, amely az ellenőrzőbizottságra hárul (a bizottságban egyesületünket Véssey Ferenc vezérigazgató, igazgatóválasztmányunk tagja fogja képviselni), de meggyőződésünk az, hogy a bizottság ezt a

reáháramló fontos és nehéz kötelezettséget a magyar erdőgazdaság és ezzel együtt ma az egész magyar közgazdaság érdekében fogja ellátni, mert ez a két érdek ma egymástól el nem különíthető.

Hogy mit jelent a tűzifa kereskedelmi mérlegünk és a közellátás szempontjából, azt csak azzal kívánjuk megvilágítani, hogy 1928 és 1929-ben a behozatalunk kereken 170.000 vagon körül mozgott évente, az érték pedig 36—40 millió pengő között.

Amint arra már igen sokszor rámutattunk, ennek a kiadásnak igen jelentékeny része feleslegesen vándorolt a külföldre.

Hibásak voltunk benne magunk is, értvén alatta a termelőosztályt, de még nagyobb mértékben hibás volt benne a kereskedelem.

A magunk hibája az volt, hogy nem tettünk meg mindent a kevésbé értékes választékok felhasználása és értékesítésüknek lehetővé tétele ügyében.

Ugyanúgy, amint az a legközelebbi múltban történt, támogathatta volna a magyar termelést a mindenkor kormányzat már az előző időkben is, sőt, ha erre és a magyar erdőgazdaság fejlesztésére irányuló számtalan javaslatunkat idejében figyelembe vette volna, ma már az 5—6 éves akácfasítások ugyancsak jelentékenyen segítenének bennünket a külföldi fabehozatal csökkentésének munkájában.

Fel kell használnunk ezt az alkalmat arra, hogy a magyar erdők szaporításának, a fásítási munkának rendkívüli fontosságára rámutassunk.

A külföldi behozatal *állandó* csökkentését csak abban az esetben érhetjük el, ha új és jobb erdők telepítésével a jövő veszélyeztetése nélkül lehetővé tesszük ma meglévő erdeink fokozottabb igénybevételét is.

A tömegtermékekre gondolunk itt (tűzifa, faszén, bányafa, építőanyagok, talpfa), amelyek mind igen súlyos milliókat vittek ki a külföldre és amelyek nélkül idebenn mozdulni sem tudunk.

Olyan választékok mind, amiket az erdőgazdaság élettartamához mérten aránylag rövid idő alatt tudunk nagy mennyiségben előállítani.

A különleges választékokból (asztalosáru, borítólemez, stb.)

felmerülő szükségletünk csak törpe hányada fabehozatalunknak és lássuk be már egyszer, hogy semmiféle veszedelem nem következik abból, ha a magyar erdőgazdaság ezekből a különleges választékokból csak nagyon keveset fog tudni termelni és itt lesz 1—2 millió pengő értékű behozatalunk, ezzel szemben azonban sokszor 10 milliós tételekkel tudjuk csökkenteni a behozatalt azokban a cikkekben, amelyikében a fogyasztásunk tömeges.

A bányafa-üzem a bányavidékek közelében — mihelyest ceruzával és papírossal a kezünkben számolunk — sokkal jövedelmezőbb lesz, mint a furnírrönköt termelő 200 éves vágásforduló, amelyikkel járó megtakarítást mai gazdasági viszonyaink mellett megengedhetetlen luxusnak kell minősíteni.

Be kell látnunk, hogy a talaj termőerejének fenntartása vagy fokozása csak eszköz és nem cél és 25—40 éves vágásforduló mellett is lehet jól gazdálkodni és a talajt a tönkremeneltől megóvni.

A közeli ellátás kérdése akkor sem lesz közömbös előttünk, amikor elvesztett erdeinket visszakapjuk, mert hiszen ekkor is az olcsó termelés lehetősége lesz a cél, ennek pedig a távolról való szállítás a legnagyobb ellensége.

Magunknak és a kormánynak egyaránt kötelességünk ezzel a kérdéssel a legkomolyabban foglalkozni, mert gazdaságilag talpraállni ennek a kérdésnek a gyökeres megoldása nélkül nem tudunk.

A kereskedőosztály mulasztásait ebből a szempontból már néhány ízben szóvátettük.

Véleményünk szerint a *magyar fakeskedőnek* éppen olyan kötelessége, mint a magyar termelőnek a fogyasztóval szemben rámutatni arra, hogy a magyar fa semmivel sem rosszabb, semmivel sem alárendeltebb minőségű az import fánál.

Nem szabad visszariadni attól, hogy a magyar fa beszerzése után egy kissé utána kell járni, hogy nem lehet az egész szükségletet egy cégtől beszerezni.

Készséggel elismerjük, hogy az utóbbi időkben a magyar fakeskedelem igen is kereste és igen is felvette a magyar tűzfát, de mindig sajnálattal nélkülözzük a magyar terméknek az ő részükről való propagálását, dacára annak, hogy ma már

a budapesti nagy cégek között is van elég, amelyik 90, sőt 100%-ig magyar tűzifával dolgozik.

A kereskedelem hivatása, hogy az ilyen távolabbi helyeken termelt tömegcikkeket a fogyasztóhoz elvigye s ebből a hivatásból folyó kötelezettsége azzal a szerencsétlen országgal szemben az, hogy a belföldi termelésű anyag értékesítését ezekkel a közvetlen fogyasztókkal szemben is minden eszközzel támogassa és előmozdítsa.

Ezeknek a hiányoknak a kiküszöbölését ma termelőktől, kereskedőtől a hivatalos fórumoktól egyaránt teljes joggal elvárhatjuk.

2. *Fabehozatalunk az 1931. évi január 1-től szeptember 30-ig*

Ideiktatjuk az idei esztendő első 9 hónapjában behozott külföldi fatermékek mennyiségének és értékének kimutatását az előző év azonos időszakával összehasonlítva.

Behozatal 1930 I. 1-től IX. 30. és 1931 I. 1—IX. 30. években:

	Mennyiség vagon		Érték penő	
	1930	1931	1930	1931
Tűzifa	87.044.7	39.731.3	20,031.000	747.800
Faszén	3.203.2	2.858.5	2,370.000	2,115.000
Bányafa	6.418.3	5.943.2	2,811.000	2,261.000
Lombgömbfa	2.455.9	1.278.7	1,590.000	783.000
Fenyőgömbfa	9.681.1	4.217.6	5,055.000	1,645.000
Hegyezett karó	991.1	896.3	624.000	533.000
Bárdoltfa*	7.600.3	7.414.8	5,441.000	5,171.000
Talpfa	5.045.7	1.578.5	3,784.000	1,179.000
Kádárfa	120.9	108.6	269.000	232.000
Abronsfa	10.7	9.1	25.000	21.000
Szitakéreg	11.7	9.4	55.000	42.000
Bognárfa	108.3	104.2	138.000	124.000

Fűrészelt fa nem gyakulva

1. Fűrész. fa, tűlev.	27.330.9	26.732.6	32,632.000	30,000.000
2. Fűrész. fa, lombfa	1.482.2	1.108.5	1,985.000	1,405.000

Fűrészelt fa, gyalulva

1. Fűrészelt fa, tűlev.	3.3	3.0	9.000	6.000
2. Fűrész. fa, lombfa	1.6	1.7	9.000	9.000
Fakocka	3.8	—	10.000	—
Nyersfabotok	10.6	16.2	17.000	21.000
Külföldi fák	55.7	59.5	175.000	171.000
Összesen:	151.526.0	92.071.7	77,030.000	53,196.000
*Ebből tűlevelű	7.490.9	7.351.3	534.000	511.600

Szomorúan tanulságos számok, amelyek fölött azonban nem szabad könnyelműen átsiklanunk.

Készséggel elismerjük, hogy a múlt évvel szemben mutatózó 40%-os mennyiségi és 32 %-os értékbeli visszaesésben a kedvezőtlen gazdasági viszonyoknak is jelentős részük van.

Nem szabad azonban abban a tudatban élnünk, hogy az eltolódást tisztán és csakis a gazdasági viszonyok idézték elő.

Itt van mindjárt legelsőnek a tűzifa, amelyiknél a visszaesés az importban mennyiségileg 55, értékben 62%-ot tesz ki.

Azok a helyes gazdasági intézkedések (tarifakedvezmény, vámvédelem), amelyeket a kormányzat a magyar termelés védelme érdekében ez alatt az idő alatt életbeléptetett és érvényben tart, íme meghozták gyümölcsüket, mert ezen a címen 9 hónap alatt 12.560.000 pengővel kevesebb ki a külföldnek.

Történt ez olyan elsőrendű szociális cikknél, amelynek fogyasztását az úgynevezett konjunktúra csak aránytalanul kis mértékben befolyásolja és amely cikkben a behozatalunk már az 1930. évben is kereken 30%-kal maradt az előző két év átlagos behozatala alatt.

Szembe kell néznünk azzal a sokat hangoztatott kijelentéssel, hogy a tarifaemelés és a vám megdrágította a tűzifát.

Az 1930. évi behozatal 230 pengős átlagárával szemben az 1931. évi behozatal átlagára 185 pengő körül mozog 10.000 kg-ként a határon.

A vámot és tarifaemelést tehát teljes egészében átvállalta a külföldi termelés, jóllehet, értékesítési lehetősége erősen lecsökkent.

A többi tétel közül a legelsőnek a talpfát emeljük ki.

A behozott 1578 vagon talpfa minden bizonnyal az 1929. évi rendelésből származó hátralék, mert hiszen 1930 őszén már az egész megrendelést a magyar termelés vállalta és kapta.

Feltesszük a kérdést, miért nem mondta fel az 1930. év végén ezt a szállítást a Máv?

Mert hiszen ekkora tétel az ő átvétele nélkül egyáltalán nem lett volna behozható

És ezt a mennyiséget a magyar termelés olcsóbb ár mellett is szívesen szállította volna.

Egyáltalán nem tudjuk megérteni, mi szükség van nálunk karóbehozatalra.

Már évekkkel ezelőtt felhívtuk erre a közel 1 millió pengős tételre az illetékes minisztériumok figyelmét, rámutatva arra, hogy a szőlőknek akácsövénnyel való elkülönítése, még ha esetleg 1—2 sor tőke feláldozása árán is, módot nyujtana arra, hogy ezt a szükségletét mindenki maga fedezze a szőlő közvetlen közelében.

Úgy tudjuk, hogy a közgazdasági miniszter a maga részéről is felvetette ezt a kérdést, de éppen az illetékes földművelésügyi minisztérium volt az, ahonnan merev elutasításban részesült.

Reméljük, hogy azóta megváltozott a minisztérium felfogása és érdemesnek tartja ezzel a kérdéssel foglalkozni, amelynek a megoldása évről-évre százezreket menthetne meg a magyar közgazdaságnak.

Csak fájdalmasan állapíthatjuk meg azt, hogy gömbölyű és fűrészelt lombfában több mint 2 millió pengő értéket hoztunk be akkor, amikor a magyar műfatermelés a legnagyobb nehézségekkel küzdött, a magyar fűrészipar pedig úgyszólván teljesen elpusztult.

Kénytelenek vagyunk itt nyílt szemrehányással illetni a magyar kormányzatot és pedig elsősorban a pénzügyminisztériumot, de a magyar ipari érdekeltségeket is a kisasztalosoktól fel a GyOSz-ig.

De ugyanez a szemrehányásunk szól ismét a műfakereskedő osztálynak is.

Évek óta hangoztatjuk, hogy a mai forgalmi adó és vám-

rendszer nem lehet más, mint megölője a magyar műfatermelésnek és fűrésziparnak.

A forgalmi adóra vonatkozó rendelet-tervezet réges-rég elkészült, kicsinyes fiskális szempontok és a GyOSz. ellenkezése hátrálták annak a kiadását.

Az autonóm vámtarifába felvették a műfa- és műfatermékek vámját és mi hiába bizonyítottuk be, hogy valamivel mérsékeltebb vámtételhez még a magyar termelés érdekeit soha szíven nem viselő ipari és kereskedelmi érdekeltség is hozzájárul, hiába mutattunk rá, hogy ez olyan bevételi forrás, amelyikből a fogyasztás minden megterhelése nélkül előteremtheti a kormányzat azt a pénzt, ami a magyar erdőgazdaság talpraállításához szükséges, sőt ezen felül is számottevő jövedelemhez juthat: sem a vámot nem léptették életbe, sem a forgalmi adót nem rendezték. Eredményképen ebben az évben már szeptember végéig 43 millió pengő körül járó műfabehozatal után közel 6 millió pengős bevételtől esett el az államkincstár és beláthatatlan előnyökkel járó hasznos beruházásoktól ennek a nyomorult országnak a közgazdasága.

Ma a tíz ujjunkon össze tudjuk számolni azokat a fűrészeket, amelyeknek a kéménye füstöl, a munkanélküliek száma ezen a címen is néhány ezer emberrel emelkedett, az Alföld-fásítás céljaira, a kopárok fásítására nincs pénz, pedig ezek is csak újabb sok ezer mezőgazdasági munkásnak jelentettek volna azt, amit ma mindenki követel: munkát és kenyeret!

Annak pedig, hogy ez ma így van, egyik jelentős oka az, hogy a magyar fogyasztó és kereskedő soha nem törődött azzal, hogy magyar fát használjon, még akkor sem, amikor az minőségileg jobb volt a külföldinél, hanem megelégedett azzal, hogy az idegen anyagból előállított gyártmányaira tűzze ki a nemzeti színű, tulipános reklámot.

És a 43 millió pengős behozatallal szemben a magyar erdőgazdaság a legkétségbeesettebben tekinthet ez évi műfatermékének értékesítése elé.

Két hónapja hangoztatjuk, hogy itt elsősorban az állam által támogatott és a köz érdekében feltétlenül fenntartandó

üzemágak szükségleteinek a magyar termelés útján leendő biztosításáról van szó.

Mindeddig még egy biztató kijelentést sem hallottunk ebben az irányban és még a tárgyaló asztalhoz sem ültünk le, hogy a szervezett munkával megállapítsuk, hol és mit lehet és kell csinálni.

Ennek pedig nem szabad tovább így maradni.

A munkaterületek egész légiója van, ahol a magyar műszaki kar, a magyar feldolgozó ipar, a magyar kereskedelem és a magyar fogyasztás összefogása esetén ki tudjuk szorítani a külföldi fát a magyar fával.

Hiszen igen jó példát adnak rá a magyar szén és a magyar tűzifa.

Mind a kettő mutatja, hogy a vám, a forgalmi adó, a föl-emelt tarifa terhe végeredményében visszaesik a külföldi termelőre.

Mi pedig nyíltan hangoztatjuk azt a fölfogásunkat, hogy ezt a védelmet teljesen jogosnak kell elismernünk, mert ha valaki külföldi árut használ ott, ahol a szükségletét belföldi áruval is el tudja látni, az fizessen érte annyit, hogy egy esztendő múlva ne tudjon külföldi árut vásárolni.

Akkor majd jó lesz a magyar áru is, amint ma már jó az egész közönségnek a magyar tűzifa és a magyar szén.

3. A faszén kérdése.

Behozatali statisztikánkban még ma is 2,115.000 pengővel szerepel a faszén, pedig meggyőződésünk az, hogy ezzel is teljesen indokolatlanul támogatjuk a külföldi termelést.

Már közel egy évtized óta hangoztatjuk azt, hogy a magyar erdők alárendeltebb fatermékeiből évente néhány százezer köbméter marad marad értékesítetlenül az erdőn vissza, mérhetetlen kárára nemcsak a mai közgazdaságnak, de az erdőgazdaság jövőjének is.

Gyérítetlen, tisztítatlan középkorú és fiatal állományaink fejlődése megakad, száz, eset közül kilencvenkilencben azért mert a kikerülő terméket értékesíteni nem tudjuk.

Már rámutattunk arra, hogy a békeidőben a vasipar, a Máv.

gépgyár és általában a nagyfogyasztók számottevően magasabb árat fizettek az erdőn égetett boksa-szénért, mint a retortaszénért.

Tették pedig ezt azért, mert a keményebb, gyakran kátrányfolyásos és majdnem sohasem tökéletesen átégetett retortaszén kevésbé felelt meg céljainknak, mint a boksa-szén.

A háború utáni idők forgatták ki teljesen ebből a szempontból is a keresletet.

A tűzifát — bármilyen silány is volt — könnyen tudtuk értékesíteni s így az erdei szénítés a békebeli termelésnek töredék százalékára esett vissza.

A megszállott területre esett falepárolók és vegyigyárak kartelszerű alakulata, a Faszén Központ r.-t., néhány hét alatt ragadta magához az uralmat a piac fölött és a kereskedőosztály, amelynek munkáját rendkívül megkönnyítette az egy helyről, nagy tömegben, könnyen való beszerzés lehetősége, azonnal hűségesen szegődött oda a retortaszén terjesztőjéül, akárcsak az importfánál.

Magunk pedig állottunk összetett kézzel, szervezetlenül, tehetetlenül anélkül, hogy csak gondoltunk volna is arra az időre, amikor a tűzifatermékek értékesítése nem lesz már olyan könnyű kérdés, mint 1920—1923-ig volt.

Faszénbehozatalunk, ha egy ürméter fából 1 q szenet számolunk, az idei év első hónapjában 285.850 ürméter tűzifának felel meg.

Meggyőződésünk az, hogy ennek a behozatalnak több mint felét tudtuk volna magyar termeléssel pótolni.

Itt azonban nem segít más, mint a munka megfelelő megszervezése.

Vannak vidékeink, ahol a szénégetés úgyszólván ismeretlen mesterség.

Pedig különösen azoknál az erdőgazdaságoknál, ahol a fuvarozás okoz számottevő gondot és jelent nagyösszegű készpénzkiadást, esik erősen a latba az a körülmény, hogy vajjon $4\frac{1}{2}$ — $5\frac{1}{2}$ q szikkadt tűzifát vagy pedig 1 q faszenet kell-e fuvarozni?

Nálunk azonban csak nagyszámú kisebb termelésről lehet szó, amelyeknek első hivatása a helyiszükségletek ellátása volna,

míg a távoli szükségletek ellátását feltétlenül meg kellene szervezni.

Évente 2—3 millió pengő értékű anyagról van itt szó, amelynek értékesítését vagy meglevő vállalat keretébe kellene kapcsolni, vagy pedig új, közös vállalkozás révén kézbe venni, mert enélkül sokszor igen kismérvű készletek értékesítése, a termelésre való berendezkedés, a piac meghódítása úgyszólván elháríthatatlan nehézségekbe ütközik.

Ma, amikor minden vállalkozásnak egyik legnagyobb akadályát az adminisztrációs költségek alkotják, sokkal célszerűbbnek tartanók meglevő vállalkozás keretébe illeszteni be ezt a közös értékesítést is.

Úgy véljük azonban, hogy a kezdeményező lépéseket itt is a kormánynak kellene megtennie.

Már eddig is történtek ugyan intézkedések, de ezt a kérdést csak közvetett intézkedésekkel (vám, behozatal korlátozása stb.) megoldani nem lehet.

A tárgyalás megindítása még egyáltalán nem késő, mert hiszen erre a célra a tűzifa csak akkor alkalmas, ha legalább is megszikkadt, az idei termelés esetleges fölöslegei, tehát csak a nyár vége felé válnak a tömeges termelésre alkalmassá.

De éppen ezért kell a kérdést feltétlenül már most felkarolni, mert a megszervezés úgy a termelésnél, mint különösen az értékesítésnél hónapokat igényel.

Külön is fölhívjuk erre a kérdésre a földművelésügyi minisztérium illetékes tényezőinek figyelmét.

